

N:o 59.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1890.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående stämpelafgiften.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 10.)

Till Konungen.

På förekommen anledning har Riksdagen funnit sig böra vidtaga vissa ändringar i förordningen angående stämpelafgiften den 24 september 1886.

Till en början hafva de nuvarande bestämmelserna angående stämpelbeläggningen af gravationsbevis, utfärdade af domare å landet, synts Riksdagen mindre tillfredsställande. Såsom en oegentlighet har anmärkts, att stämpelafgiften för gravationsbevis af ifrågavarande art är bestämd efter andra grunder än stämpelafgiften för gravationsbevis, utfärdade af tjänsteman i hofrätt eller vid stadsdomstol. Under det nemligen stämpeln för ett gravationsbevis, utfärdadt af domare på landet, utgår med enahanda belopp, som lösen för detsamma, och så-

lunda är till sin storlek vexlande, behandlas gravationsbevis, meddelade från hofrätt eller stadsdomstol såsom andra ej specificerade bevis, utfärdade af dessa myndigheter, och beläggas sålunda med en i hvarje fall lika stämpel. I anledning häraf och då det nuvarande minsta stämpelbelopp, hvarmed gravationsbevis, utfärdade af domare på landet, skola beläggas, syntes Riksdagen högt, har Riksdagen ansett, att dylika bevis icke böra förses med högre stämpel än andra af domare på landet utfärdade i förevarande förordning ej specificerade bevis eller femtio öre. Till följd häraf har Riksdagen beslutit, att ur 3 § af förenämnda förordning skall borttagas stadgandet, att gravationsbevis rörande inteckningar i fast egendom, som af domare på landet meddelas, förses med stämpel till samma belopp, som den för beviset utgående lösen.

I en af kongl. statskontoret och kongl. kammarrätten den 1 februari 1890 aflåten skrifvelse, den Eders Kongl. Maj:t låtit öfverlemna till Riksdagens bevillningsutskott för den åtgärd, hvartill utskottet kunde finna densamma föranleda, hafva embetsverken yttrat sig, bland annat, angående ifrågasatt stämpelfrihet för produktionsbevis för varor, som utföras till Norge. På grund af de skäl, som i denna skrifvelse finnas anförda har Riksdagen beslutit, att i 3 § af förevarande förordning efter »Bevis, vidimations-,» skall införas:

»Bevis, produktions-, eller intyg om varors tillverkningsort, då de sändas till Norge — — fritt —».

Slutligen har hos Riksdagen gjorts framställning om bestämmelse i syfte att kronans arrendatorer måtte befrias från skyldighet att i mål och ärenden, som röra deras innehavande arrenden, erlägga stämpelavgift. Denna framställning synes Riksdagen gifva uttryck åt en riktig grundsats. Den stämpelavgift, som erlägges för statsmyndigheters expeditioner, är till sin natur en avgift för anlitaudet af offentlig myndighet, en avgift som uttages af den, hvilken i något särskildt fall till sin förmån påkallar statens verksamhet. Förhållandet mellan kronan och dess arrendatorer åter är ett rent privaträttsligt förhållande, i intet afseende skiljande sig från förhållandet mellan en enskild jordegare och hans landbo; kronan är i detta fall gent emot den enskilde mera husbonde än öfverhet. Vid sådant förhållande synas de meddelanden, kronan rörande förvaltningen af dess domäner har att till sina arrendatorer afgifva, icke lämpligen böra göras till föremål för stämpelavgift. På grund häraf hemställer Riksdagen, det täcktes Eders Kongl. Maj:t låta utarbета och till nästa riksdag framlägga förslag till sådana bestämmelser, som kunna finnas erforderliga för att bereda brukare af staten tillhörig jord rättighet att i mål och ärenden, som angå förhål-

landet mellan honom såsom jordens brukare och kronan såsom den-
sammas egare, erhålla vederbörande förvaltningsmyndigheters expedi-
tioner utan stämpelafgift.

Med anmälan af dessa beslut får Riksdagen anhålla, det täcktes
Eders Kongl. Maj:t låta de beslutade förändringarne i förevarande för-
ordning till allmän efterrättelse kungöra.

Stockholm den 11 maj 1890.

Med undersåtlig vördnad